

Juryrapport

Jo Peters Poëzieprijs 2018

Uitgereikt op 1 juli 2018 tijdens De *[dertiende]* Dag van de Poëzie in Landgraaf

De Jo Peters Poëzieprijs wil zowel een bekroning van de kwaliteit van jonge Nederlandstalige dichters zijn, als een stimulans voor verdere ontwikkeling. Jong is een dichter als van hem of haar, door een uitgeverij, maximaal 2 dichtbundels zijn gepubliceerd.

Een bijzonder en zeer divers scala aan mooie bundels, rijp en groen, dat is misschien nog wel de beste omschrijving van de inzendingen voor de *Jo Peters Poëzieprijs 2018*. De oogst bestond uit maar liefst 39 inzendingen, uitgaven van grote en kleine uitgeverijen, flinke pillen en dunne boekwerkjes, al dan niet geïllustreerd, eerste en tweede publicaties. De dichters gebruikten wel of geen interpunctie, sneden alle denkbare onderwerpen aan, kwamen uit alle windstreken en waren van alle leeftijden.

Maar welke bundels vielen ons dan in positieve zin op? Welke werken dienden zich aan, lieten zich niet wegschuiven, eisten herlezing na herlezing en beklifden? Na uitvoerig beraad nomineerden we *drie* bundels die doordacht gecomponeerd zijn en die zowel een rijpheid als een onmisbare, inhoudelijke en talige frisheid laten zien.

Met *Röntgenfotomodel* schreef **Vicky Francken** een debuut dat staat als een huis.

De titelcyclus en het gedicht *'ze heeft de dood onder haar rokken'* vormen de hoogtepunten uit de bundel.

De wereld onder de huid wordt verkend, of zelfs verleid.

In *'ze heeft de dood...'* wordt op plastische wijze geboorte en dood vereend.

Hoewel het veelvuldige taalspel soms te veel wordt blinkt

Röntgenfotomodel ook vaak genoeg uit in spitsvondigheid en taalplezier. De krachtige en rake manier om over kwetsbaarheid te schrijven valt op *'Je lichaam is een heel gezin'*.

Vicky Francken verrast de lezer door op een alledaagse uitspraak een onvoorspelbaar beeld te laten volgen:

Je hebt gezonde, stevige benen/maar in China zou men ze breken. (titelcyclus. blz. 29)

Andere dagen steek ik mijn hand op/schiet ik de kleiduif/uit je hoofdhuid/masseer er een veer in/ (blz. 22)

De jury concludeert dat de bundel van *Vicky Francken* een imposant begin is van een veelbelovend oeuvre.

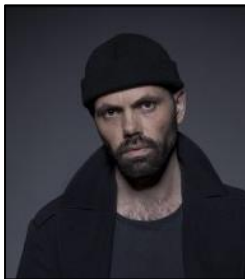
En dan de bundel *Waanzin went niet* van **Max Greyson** (uitgeverij Arbeidespers)

De liefdesgedichten waarmee deze bundel opent zijn uitzonderlijk verfijnd en origineel in taalgebruik: ‘zo ontbloten we de deinende aarzeling/tussen ons in,/als tussen waan en zin’ en ‘Altijd zijn we nietig en klein/ soms weten we bijna zeker dat we onmetelijk zijn/

Het vervolg van de bundel laat een breedte aan thematiek zien die de jury niet altijd geheel kon overtuigen. Maar juist door de virtuose taalwereld wordt de lezer toch ingesponnen. Het is duidelijk te merken dat *Greyson* van het podium komt; zijn gedichten worden namelijk gekenmerkt door een sterk spel met klank en ritme. Ook op papier blijven zijn teksten overeind.

Grond van **Idwer de la Parra** (Uitgeverij De Bezige Bij)

Idwer de la Parra schreef met *Grond* een indrukwekkend debuut. Op de ondergrond van klassieke, metrische poëzie groeien de gedichten tot een epos uit. Een vaak pijnlijke zoektocht naar geborgenheid. Wanhoop heerst er en nauwelijks troost. De dichter wendt zich tot kraaien en berken tot alles wat hij in zijn biotoop vindt. Hij lijkt er zijn bestaan terug te krijgen. De regen ranselt hem neer tot hij met zijn zoon in het kerkportaal staat te schuilen. Enkele gedichten uit de bundel, met

name het titelgedicht, hebben het in zich om klassiekers te worden.

Het leven als tuinmetafoor, de dichter met een zaag in zijn hand:

Vertakking na vertakking/ waar de vogel mogelijk met dode resten/een nederzetting sticht./Boetsierend met toekomstig licht/hanteer ik de zaag en waan me/een heerser die zijn stempel drukt/

Nou dat klopt, *Idwer de la Parra* drukt zijn stempel.

De Jo Peters Poëzieprijs 2018 gaat naar...

Vicky Francken voor Röntgenfotomodel.

(Uitgeverij De Bezige Bij)

De jury:

Emma Crebolder (voorzitter)

Daan Doesborgh

Sophie Kok

